

ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΔΙΑΤΑΓΗΣ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

Άρτεμις Κυρ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ ΥΛΗΣ

ΒΑΣΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

I. ΓΕΝΙΚΗ ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΟΝ ΘΕΣΜΟ ΤΗΣ ΔΙΑΤΑΓΗΣ ΠΛΗΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΕΙΔΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΤΩΝ ΔΙΑΤΑΓΩΝ ΠΛΗΡΩΜΗΣ (ΚΠολΔ 623 επ.)

- 1. Προοίμιο**
- 2. Προϊστορία και σκοπός της διαταγής πληρωμής και της ειδικής διαδικασίας εκδόσεώς της**
- 3. Η νομική φύση της διαταγής πληρωμής**
- 4. Εισαγωγικές παρατηρήσεις στη διαδικασία εκδόσεως της διαταγής πληρωμής**

II. ΕΠΙ ΜΕΡΟΥΣ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Θετικές και αρνητικές προϋποθέσεις για τη σύννομη έκδοση διαταγής πληρωμής

ΒΑΣΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Αρβανιτάκης Π., Η Διαταγή Πληρωμής (Εκδόσεις Δίκαιο & Οικονομία Π.Ν. Σάκκουλας. Αθήνα, 2012).

Διαμαντόπουλος Γ., Ζητήματα διαταγής πληρωμής (Εκδόσεις Αντ. Σάκκουλα, 2002).

Μακρίδου Κ., Οι διαδικασίες διαταγής πληρωμής και πιστωτικών τίτλων σε σχέση προς την τακτική και προς άλλες ειδικές διαδικασίες (Εκδόσεις Σάκκουλα. ΑΘΗΝΑ-ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, 1995).

Μαργαρίτης Μ./Μαργαρίτη Αν., Ερμηνεία ΚΠολΔ, (Θεωρία-Νομολογία), τ. II (Δίκαιο και Οικονομία. Π.Ν. Σάκκουλας, 2012), κάτω από τα άρθρα 623 επ.

Μπέης, ΕρμΚΠολΔ, Τέταρτο Βιβλίο, (Εκδοτικός Οίκος Αφοι Π. Σάκκουλα. 1979).

Νικολόπουλος Γ., Σκοπός, φύση και ρύθμιση της διαταγής πληρωμής και της διαδικασίας των διαφορών από πιστωτικούς τίτλους (στο Ειδικές διαδικασίες διαταγής πληρωμής και πιστωτικών τίτλων. Πρακτικά του 18^{ου} πανελλήνιου συνεδρίου της Ενώσεως Ελλήνων Δικονομολόγων, Καστοριά 21-24 Μαΐου 19925. Εκδόσεις Σάκκουλα ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ).

Πανταζόπουλος Στ., Η ανακοπή κατά της διαταγής πληρωμής (Εκδόσεις Σάκκουλα, ΑΘΗΝΑ-ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. 2013).

Παπαδάκης Χαρ., Διαταγή πληρωμής (Θεωρία και πράξη) (Εκδόσεις Σάκκουλα, ΑΘΗΝΑ-ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. 2012).

Ποδηματά, στον ΚΠολΔικ των Κεραμέως/Κονδύλη/Νίκα, (τ. II. Εκδόσεις Σάκκουλα, ΑΘΗΝΑ-ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. Εκδόσεις Αντ. Ν. Σάκκουλα, ΑΘΗΝΑ/ΚΟΜΟΤΗΝΗ. Δίκαιο και Οικονομία, Π.Ν. Σάκκουλας. 2000) κάτω από τα άρθρα 623 επ.

Ράμμος Γ., Στοιχεία ελληνικής πολιτικής δικονομίας, τ. III (Εκδοτικός Οίκος «Το Νομικόν» Αντ. Σάκκουλα. 1961).

Σκαλίδης, Η ειδική διαδικασία εκδόσεως διαταγής πληρωμής, (ΕΕμπΔικ 1975, σελ. 341 επ).

1. Προοίμιο

Η διαταγή πληρωμής θεωρείται αντιλαϊκό μέτρο έννομης δικαστικής προστασίας, κυρίως επειδή : 1) προβλέπονται σχεδόν τυπικές δικονομικές

προϋποθέσεις για την έκδοσή της (βλ. τα άρθρα 623 και 624 ΚΠολΔ) και 2) εκδίδεται χωρίς να απαιτείται προηγουμένως να κληθεί ο καθ' ου οφειλέτης, προκειμένου να εκθέσει τις απόψεις του και να αμυνθεί κατά της εναντίον του αιτήσεως (άρθρα 625 εδάφ. β' και 627, όπως ήδη ισχύουν, μετά την τροποποίησή τους με το άρθρο τέταρτο του άρθρου 1 ν. 4335/2015).

Η διαταγή πληρωμής αποτέλεσε κεφάλαιο του σχεδίου νόμου για τον Ευρωπαϊκό Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, τον οποίο έχει συντάξει επιτροπή υπό την προεδρία του Καθηγητή M.Storme. Η επιτροπή αυτή επισήμανε ότι η διαταγή αυτή είναι ένας πρόσφορος, οικονομικός και απλός τρόπος επίλυσης διαφοράς, συνιστά θεμελιώδη αξίωση κάθε σύγχρονου δικαιικού συστήματος, με ταυτόχρονη ικανοποίηση της αρχής της οικονομίας της δίκης και της δικαστικής ενέργειας. Ήδη, βάσει της Πράσινης Βίβλου της Επιτροπής *«Για τη διαδικασία ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής και τα μέτρα για την απλούστευση και επιτάχυνση της εκδίκασης μικροδιαφορών»* (20-12-2002), η ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής και οι προϋποθέσεις προς έκδοσή της, αποτέλεσαν στρατηγικό στόχο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ο οποίος επιτεύχθηκε με την έκδοση του Κανονισμού 1896/2006.

Εξ άλλου, η διαταγή πληρωμής αποτελεί ήδη πλήρη εφαρμογή στην ημεδαπή της Οδηγίας αριθ. 2000/35 ΕΚ *«Για την καταπολέμηση των καθυστερήσεων πληρωμών στις εμπορικές συναλλαγές»*.

Η διαταγή πληρωμής εις βάρος προσώπου αποτελεί προσωπικό δεδομένο αυτού. Για τον λόγο αυτόν, με την αριθ. 545/27-10-1999 απόφαση της Αρχής Προστασίας Δεδομένων Προσωπικού Χαρακτήρα, επιβάλλεται η ατομική ενημέρωση του ενδιαφερομένου για την εκδοθείσα εις βάρος του διαταγή πληρωμής, προκειμένου να καταχωρηθεί το δυσμενές αυτό στοιχείο στο αρχείο της ιδιωτικής εταιρίας «Τειρεσίας Α.Ε.», που οργανώθηκε για την προστασία της εμπορικής πίστης και την εξυγίανση των οικονομικών συναλλαγών, σε περίπτωση δε παράβασης της ως άνω απόφασης, επιβάλλονται στον παραβάτη οι ποινικές κυρώσεις του άρθρου 27 § 5 ν. 2472/1997.

2. Προϊστορία και σκοπός της διαταγής πληρωμής και της ειδικής διαδικασίας εκδόσεώς της

Κατά την ιστορική περίοδο που διανύουμε, αδήριτη παρίσταται η ανάγκη να επιταχυνθεί η διαδικασία δικαστικής επιλύσεως των ιδιωτικών διαφορών που ανακύπτουν κατά τη λειτουργία των διαφόρων εννόμων σχέσεων ιδιωτικού δικαίου. Αποτέλεσμα της ανάγκης αυτής είναι η ενεργοποίηση της νομοθετικής εξουσίας σε πανευρωπαϊκή κλίμακα, προκειμένου να θεσμοθετηθούν λυσιτελή μέτρα, για την αντιμετώπιση του ζέοντος αυτού προβλήματος. Στα πλαίσια της προσπάθειάς τους αυτής, οι περισσότερες ευρωπαϊκές νομοθεσίες, παράλληλα με τη συνήθη μορφή της δίκης που το δικονομικό σύστημά τους έχει καθιερώσει, αναζήτησαν άλλη, ιδιότυπη, διαδικασία, η οποία θα είχε ως αντικείμενο διαφορές ευχερώς αποδεικνυόμενες, ιδίως με έγγραφα, μη επιδεχόμενες - σύμφωνα με κάθε δυνατή πρόβλεψη - σοβαρή αμφισβήτηση και, πάντως, διαφορές για τις οποίες οι κοινωνικοοικονομικές σχέσεις αξίωναν κατεπείγουσα αντιμετώπιση. Το μοντέλλο μιάς τέτοιας μορφής διαδικασίας προσέφερε η γερμανική πολιτική δικονομία, στην οποία ήταν ήδη γνωστή η «διαδικασία οχλήσεως» (Mahnverfahren). Βασική προϋπόθεση της διαδικασίας αυτής ήταν η ύπαρξη αξίωσης του δανειστή, απαλλαγμένη από αίρεση ή προθεσμία. Η διαδικασία της «οχλήσεως», υπό διάφορες ονομασίες και παραλλαγές στις επί μέρους ρυθμίσεις της, αλλά με κυρίαρχο πάντοτε στόχο την κατά το δυνατόν ταχύτερο ικανοποίησης της απαίτησης, (χωρίς όμως, στον βωμό της ταχύτητας αυτής να θυσιάζονται συνταγματικές ρυθμίσεις υπέρ των οφειλετών), εισήχθη στην Αυστρία (κατά το έτος 1873), στην Ιταλία (κατά το έτος 1936), στη Γαλλία (κατά το έτος 1957), στην Ολλανδία (κατά το έτος 1942), στο Λουξεμβούργο και στο Βέλγιο¹. Η διαδικασία αυτή συνέβαλε κατά τρόπο λυσιτελή στην ταχύτερη, απλούστερη και λιγότερο δαπανηρή είσπραξη των απαιτήσεων.

Για πρώτη φορά, διαδικασία εκδόσεως διαταγής πληρωμής εισήχθη στην πατρίδα μας δυνάμει του ν. 2629/1953, (που τροποποιήθηκε με το ν.δ. 3522/1956), μόνον όμως για απαιτήσεις που απέρρεαν από γραμμάτια εις διαταγή, συναλλαγματικές, τραπεζικές επιταγές, ανώνυμες ομολογίες, τοκομερίδια,

¹ Διαδικασία εκδόσεως διαταγής πληρωμής ή διαδικασία αντίστοιχη προς αυτήν δεν γνωρίζουν τα δίκαια της Ισπανίας, της Πορτογαλίας, της Ιρλανδίας και της Αγγλίας. Ειδικώς στο αγγλικό δίκαιο, αναγνωρίζεται ένα είδος επείγουσας διαδικασίας (summary procedure), η οποία πάντως ανοίγεται με τον συνήθη τρόπο ενάρξεως της δίκης, δηλαδή με αγωγή και προσαγωγή των οικείων αποδεικτικών εγγράφων. Τοιαύτη σύντομη διαδικασία γνωρίζει, κατ' απομίμηση του αγγλικού δικαίου και το ιρλανδικό δίκαιο.

ομολογιακά δάνεια, αποθετήρια και ενεχυρόγραφα. Σκοπός της νέας αυτής διαδικασίας ήταν ο κατά το δυνατόν ταχύτερος εξοπλισμός των ως άνω εγγράφων, λόγω της ιδιαίτερης οικονομικής σημασίας τους, με τίτλο εκτελεστό, χωρίς διαδικασία στο ακροατήριο και χωρίς κλήτευση ή ακρόαση του οφειλέτη.

Κατά το προπαρασκευαστικό στάδιο των εργασιών σύνταξης του ΚΠολΔ, ο εισηγητής των σχετικών διατάξεων Γ. Οικονομόπουλος, υιοθετώντας τη «*διαδικασία οχλήσεως*» της γερμανικής πολιτικής δικονομίας, εισηγήθηκε στη Συντακτική Επιτροπή τη διαδικασία εκδόσεως διαταγής πληρωμής, αναγνωρίζοντας ότι οι περιπτώσεις εκδόσεως της διαταγής αυτής έχουν διατυπωθεί στην εισήγησή του με μεγάλη ευρύτητα. Κατά δε το τελικό στάδιο επεξεργασίας του ΚΠολΔ από την Αναθεωρητική Επιτροπή παρατηρήθηκε, ότι κρίνεται σκόπιμο η διαταγή πληρωμής να μη περιορισθεί στις απαιτήσεις από χρηματούγραφα (συναλλαγματικές και γραμμάτια εις διαταγή), αλλά να επεκταθεί και σε άλλες απαιτήσεις.

Ο ισχύων ΚΠολΔ, (τόσο υπό την αρχική μορφή του, όπως καθιερώθηκε με το ν.δ. 44/1967, όσο και με τις επακολουθήσασες μέχρι και τον ν. 4335/2015 πολλές τροποποιήσεις του), διεύρυνε το είδος των εγγράφων για τα οποία επιτρέπεται η έκδοση διαταγής πληρωμής (βλ. την ΚΠολΔ 623).

Το ελληνικό δίκαιο, από τις διάφορες γνωστές, στα διάφορα ευρωπαϊκά δικονομικά συστήματα, μορφές διαδικασιών εκδόσεως της διαταγής πληρωμής, ακολούθησε εκείνη σύμφωνα με την οποία η σχετική αίτηση πρέπει οπωσδήποτε να συνοδεύεται από τα έγγραφα, με τα οποία αποδεικνύεται η απαίτηση του αιτούντος. Πρόκειται για την αποκαλούμενη «*διαδικασία εγγράφων*» (Urkunden Mahnverfahren).

Βασική νομοθετική επιδίωξη της καθιέρωσης της διαταγής πληρωμής, ως μορφής έννομης προστασίας, είναι ο ταχύς εξοπλισμός της απαίτησης του αιτούντος με εκτελεστό τίτλο. Όμως, ενώ η διαταγή πληρωμής αναζητήθηκε και καθιερώθηκε ως μέσον εξυπηρέτησης αυτής της ανάγκης, ωστόσο οι έννομες συνέπειες που της παρέχει ο δικονομικός νομοθέτης υπερακοντίζουν τον σκοπό αυτόν, διότι παρέχουν στον δανειστή, υπέρ του οποίου εκδόθηκε, προστασία πέραν των ορίων του εξοπλισμού της απαίτησής του με δύναμη εκτελεστού τίτλου, αφού κυρίως η μη άσκηση ακυρωτικής ανακοπής κατά της διαταγής πληρωμής εντός ορισμένης προθεσμίας, προσδίδει σε αυτήν ισχύ ουσιαστικού δεδικασμένου (ΚΠολΔ 633 § 2

εδάφ. β') με αποτέλεσμα η διαταγή πληρωμής να αποκτά ιδιότητα που μόνον η δικαστική απόφαση έχει.

Πάντως, η καθιέρωση της διαταγής πληρωμής, ως μορφής έννομης προστασίας, αποβλέπει στην εξυπηρέτηση πολλών σκοπών, οι κυριότεροι των οποίων είναι : α) Ικανοποιεί την εύλογη αξίωση των δανειστών να εξοπλίζονται οι χρηματικές αξιώσεις τους με εκτελεστό τίτλο, όσο το δυνατόν συντομότερα, β) ελαφρύνει τα δικαστήρια από τον μεγάλο φόρτο εργασίας που προκαλείται από τη διεξαγωγή των διαγνωστικών δικών και γ) επιτυγχάνει τη μείωση των δικαστικών εξόδων, ιδίως με τη δυνατότητα του δανειστή να επιδιώξει μόνος του την έκδοση της διαταγής πληρωμής, χωρίς τη μεσολάβηση δικηγόρου.

Τα πλεονεκτήματα όμως αυτά παύουν, σε περίπτωση κατά την οποία ο οφειλέτης εναντιωθεί στη διαταγή πληρωμής με την ανακοπή των άρθρων 632 και 633 ΚΠολΔ, αμφισβητώντας είτε την υποχρέωσή του είτε τη νομιμότητα της εν λόγω διαταγής.

3. Η νομική φύση της διαταγής πληρωμής

Η ένταξη της διαταγής πληρωμής, ως νομικού κατηγορήματος, στο καθόλου δικαϊκό σύστημα έχει κατ' επανάληψη απασχολήσει τη θεωρία και τη νομολογία, ήδη από την έναρξη του θεσμού της διαταγής πληρωμής.

Ειδικότερα :

Σύμφωνα με μία γνώμη, η διαταγή πληρωμής αποτελεί δικαστική απόφαση. Επισημαίνεται κατ' αρχήν, ότι η διαταγή αυτή, ως προϊόν δικαστικής κρίσης προσώπου το οποίο έχει εκ του νόμου και του Συντάγματος δικαιοδοτική εξουσία, δηλαδή εξουσία να αποφαιίνεται επί αιτήσεων παροχής έννομης προστασίας, δεν μπορεί παρά να αποτελεί δικαστική απόφαση.

Εξ άλλου, κατά διαφορετική γνώμη, (διαμετρικά αντίθετη με την προηγούμενη), που είναι και η επικρατούσα, η διαταγή πληρωμής δεν είναι δικαστική απόφαση, παρά απλώς εκτελεστός τίτλος, όπως και ο ίδιος ο νομοθέτης ορίζει (ΚΠολΔ 631 εδάφ. α', 904 § 2 περίπτ. ε'). Η γνώμη αυτή υποστηρίζει πως ο χαρακτηρισμός της διαταγής πληρωμής από τον νομοθέτη ως εκτελεστού τίτλου, δεν είναι τυχαίος, διότι έγινε προκειμένου να διακριθεί αυτή από τη δικαστική απόφαση.

Κατά την άποψη αυτή, 1) η διαταγή πληρωμής δεν περιέχει οριστική κρίση για ουσιαστικό ή δικονομικό ζήτημα, που συναρτάται με έννομη σχέση, η οποία προβάλλεται με αγωγή, ανταγωγή ή κύρια παρέμβαση' απλώς περιέχει διαταγή προς τον οφειλέτη να καταβάλει στον δανειστή που ζητεί την έκδοσή της, χρηματικό ποσό για την αναφερόμενη στο κείμενό της αιτία. Στερείται δηλαδή η διαταγή πληρωμής του διαγνωστικού στοιχείου, που αποτελεί θεμελιώδες γνώρισμα της δικαστικής απόφασης, 2) η κατ' αντιδικία δίκη προϋποθέτει διαδίκους υπό καθεστώς αντιπαλότητας, αποτελεί αγώνα μεταξύ ορισμένων προσώπων και άρα δεν είναι νοητή δίκη στην οποία η άλλη πλευρά δεν ακούγεται' επομένως, η απόφαση επί της αιτήσεως προς έκδοση διαταγής πληρωμής, δεν είναι νοητή ως δικαστική απόφαση, αφού δεν εκδίδεται σε δίκη κατ' αντιδικία, 3) δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι ο νομοθέτης αρκείται, με το άρθρο 630 ΚΠολΔ, η διαταγή πληρωμής να μην αξιώνει ως περιεχόμενό της ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία, όπως η δικαστική απόφαση, 4) η διαταγή πληρωμής στερείται ενός από τα κύρια χαρακτηριστικά γνωρίσματα των δικαστικών αποφάσεων, αφού δεν δημοσιεύεται – όπως οι τελευταίες – σε δημόσια συνεδρίαση, 5) κατά της διαταγής πληρωμής δεν επιτρέπονται τα συνήθη (τακτικά και έκτακτα) ένδικα μέσα, όπως συμβαίνει με τις κλασσικές δικαστικές αποφάσεις, παρά μόνον ένα και μόνον ένδικο βοήθημα : η ανακοπή προς ακύρωσή της' εάν επρόκειτο για δικαστική απόφαση, δεν θα υπήρχε λόγος να δημιουργηθεί το ένδικο αυτό βοήθημα, αλλά η διαταγή πληρωμής θα υπέκειτο στα συνήθη ένδικα μέσα, όπως και οι δικαστικές αποφάσεις, 6) με την ανακοπή κατά της διαταγής πληρωμής τίθενται το πρώτο προς πραγματική δικαστική έρευνα οι ισχυρισμοί που αποτέλεσαν το ιστορικό της, καθώς και οι – καταλυτικοί αυτής – ισχυρισμοί του ανακόπτοντος, κατά δε της αποφάσεως που θα εκδοθεί επί της ανακοπής αυτής επιτρέπονται όλα τα ένδικα μέσα' η ανάγκη της δικαστικής αυτής κρίσης επί της ουσίας της διαφοράς για την οποία εκδίδεται η διαταγή πληρωμής αποδεικνύει ακριβώς το ότι η διαταγή αυτή δεν είναι δικαστική απόφαση. Υπογραμμίσθηκε εν τέλει, για το ζήτημα αυτό από επιφανή δικονομολόγο, ότι 7) και τελολογικώς η διαταγή πληρωμής δεν πρέπει να θεωρηθεί ως δικαστική απόφαση, διότι στην περίπτωση αυτή, η σχετική επιλογή όχι μόνον θα υπερακόντιζε τους σκοπούς του νομοθέτη, αλλά θα μπορούσε να δημιουργήσει κινδύνους, θυσίες και απώλειες δικαιωμάτων, χωρίς αντίστοιχη ή ανάλογη ανάγκη και δικαιολογημένη ελπίδα ωφελειών.

Την προσπάθεια γεφύρωσης των ανωτέρω δύο αντιτιθεμένων θεωριών ανέλαβε μία τρίτη, ενδιάμεση εκδοχή, η οποία προέκρινε την εξομοίωση της διαταγής πληρωμής με δικαστική απόφαση. Ειδικότερα, σύμφωνα με την αντίληψη αυτή, η διαταγή πληρωμής είναι μεν εκτελεστός τίτλος, ενδέχεται όμως να ισοδυναμεί και με (τελεσίδικη) δικαστική απόφαση, δηλαδή με δικαστική απόφαση υπό ευρεία έννοια. Η εν λόγω άποψη απαντά στους κόλπους της νομολογίας, υποστηρίζεται όμως και από θεωρητικούς του δικονομικού δικαίου. Κατά τη γνώμη αυτή, η διαταγή πληρωμής που έχει αποκτήσει ισχύ δεδικασμένου υπό τις προϋποθέσεις του άρθρου 633 § 2 ΚΠολΔ, προσομοιάζει ως προς τα αποτελέσματά της με δικαστική απόφαση, διότι : 1) Υπό τις προϋποθέσεις του άρθρου 29 § 1 ΕισΝΚΠολΔ, η διαταγή πληρωμής αποτελεί τίτλο για την εγγραφή υποθήκης σύμφωνα δε με το άρθρο 1263 ΑΚ, τίτλο προς εγγραφή υποθήκης παρέχουν οι τελεσίδικες δικαστικές αποφάσεις, οπότε κατά την εκδοχή αυτή καθίσταται φανερή η νομοθετική εξομοίωση της διαταγής πληρωμής προς τη δικαστική απόφαση, 2) ομοίως, υπό τις προϋποθέσεις του άρθρου 29 § 2 ΕισΝΚΠολΔ, η διαταγή πληρωμής επιτρέπει την τροπή της προσημείωσης σε υποθήκη όμως και πάλι το ουσιαστικό δίκαιο αναγνωρίζει το ενδεχόμενο τροπής της προσημείωσης σε υποθήκη, μόνον όταν η απαίτηση επιδικασθεί τελεσιδικώ με δικαστική απόφαση (άρθρο 1277 εδάφ. α' ΑΚ) και 3) ο δανειστής με βάση τη διαταγή πληρωμής δικαιούται να ζητήσει την εγγραφή προσημείωσης υποθήκης, καθώς και να επιβάλει συντηρητική κατάσχεση στα χέρια του οφειλέτη ή και τρίτου, για το ποσό που ορίζεται με τη διαταγή πληρωμής ως καταβλητέο (άρθρο 724 § 1 ΚΠολΔ, όπως ήδη ισχύει, μετά την αντικατάστασή του με το άρθρο 2 του άρθρου πέμπτου ν. 4335/2015) σύμφωνα όμως με το ουσιαστικό δίκαιο, εγγραφή προσημείωσης γίνεται μόνον ύστερα από δικαστική απόφαση (άρθρο 1274 ΑΚ), ενώ και ο δικονομικός νομοθέτης για την επιβολή της συντηρητικής κατάσχεσης αξιώνει την προηγούμενη έκδοση δικαστικής απόφασης (βλ. τα άρθρα 707, 708, 711 § 1 και 712 § 1 ΚΠολΔ). Οι υποστηρικτές της άποψης αυτής, θεωρούν ότι, ναι μεν ο δικονομικός νομοθέτης δεν θεωρεί τη διαταγή πληρωμής ως δικαστική απόφαση υπό στενή έννοια, αφού την αντιδιαστέλλει σε αρκετά σημεία, όμως αποδέχεται τη λειτουργική εξομοίωση διαταγής πληρωμής και δικαστικής απόφασης.

Τέταρτη γνώμη, (του Εφετείου Πειραιώς), επισημαίνει ότι αντικείμενο της αιτήσεως εκδόσεως διαταγής πληρωμής δεν είναι η αυθεντική, (από δικαστικό όργανο που επιτελεί δικαιοδοτικό έργο), διάγνωση της αξίωσης του ουσιαστικού

δικαίου του αιτούντος, παρά αποκλειστικώς ο εξοπλισμός της αξίωσης αυτής με εκτελεστό τίτλο. Έτσι εξηγείται, κατά το Εφετείο, το γεγονός ότι, η διαταγή πληρωμής δεν εκδίδεται από δικαστήριο, παρά από τον προϊστάμενο αυτού ή από δικαστή που ορίζεται αρμοδίως (ΚΠολΔ 625), ο οποίος όμως δεν ενεργεί ως δικαιοδοτικό, παρά ως διοικητικό κατά κάποιον τρόπο, όργανο². Επομένως, καταλήγει το Εφετείο, η διαταγή πληρωμής δεν είναι δικαστική απόφαση, παρά διοικητική πράξη και, σαν τέτοια, υπόκειται στον δικαστικό έλεγχο, αναφορικά με τη νομιμότητά της. Διευκρινίζει πάντως το δικαστήριο αυτό, ότι αν και ο ακυρωτικός έλεγχος των διοικητικών πράξεων που εκδίδονται στα πλαίσια της καθ' ύλην αρμοδιότητας διοικητικών αρχών, υπάγεται κατά το Σύνταγμα στη δικαιοδοσία των διοικητικών δικαστηρίων, ωστόσο ο έλεγχος της νομιμότητας της διαταγής πληρωμής υπάγεται στη δικαιοδοσία των πολιτικών δικαστηρίων. Κατά το Εφετείο, αντικείμενο της δίκης που ανοίγει ύστερα από ανακοπή που ασκείται κατά της διαταγής πληρωμής, αποτελεί ο ακυρωτικός έλεγχος της νομιμότητας (του κύρους) αυτής, ως διοικητικής πράξης, σημειώνοντας ότι η κατ' ουσίαν υπόσταση της απαίτησης διαγιγνώσκεται μόνο κατόπιν αγωγής του δανειστή³ δέχθηκε δηλαδή το δικαστήριο αυτό, ότι η άμυνα του καθ' κατά της διαταγής αυτής είναι μόνον δικονομική και όχι ουσιαστική³.

Πέμπτη γνώμη, 1) αποκρούει την άποψη πως η διαταγή πληρωμής είναι διοικητική πράξη, υποστηρίζοντας ότι, όπως και η προσωρινή διαταγή του άρθρου 691^A ΚΠολΔ, ο όρος «διαταγή πληρωμής» επισημαίνει ακριβώς τη διαφορά της από τη γνήσια δικαστική απόφαση, ενώ ο όρος «διοικητικό μέτρο ή πράξη» είναι θεσμικά συνδεδεμένος με τη δράση της Διοικήσεως και, επομένως, ενδέχεται να δημιουργήσει την παραπλανητική εντύπωση πως το δικαστήριο, κατά την έκδοση της διαταγής πληρωμής, ενεργεί ως διοικητική αρχή, 2) αποκρούει την άποψη πως η διαταγή πληρωμής φέρει δικαιοδοτικό χαρακτήρα, πως είναι δηλαδή δικαστική απόφαση,

² Εξέχων δικονομολόγος και Καθηγητής Πανεπιστημίου, εξέφρασε προς ετών ίδια άποψη : Ο δικαστής που εκδίδει τη διαταγή πληρωμής **δεν έχει εκ του νόμου αρμοδιότητα προς άσκηση δικαιοδοτικού έργου (αμφισβητούμενης δικαιοδοσίας)**, διότι κατά την έκδοση της διαταγής αυτής εκτελεί πράξη εκούσιας δικαιοδοσίας, υπό την ευρεία έννοια του όρου αυτού.

³ Η τελευταία πάντως παραδοχή του Εφετείου επικρίθηκε από Καθηγητή Πανεπιστημίου, ο οποίος επισήμανε ότι « ... προσκρούει στο Σύνταγμα κάθε προσπάθεια, νομοθετική και ερμηνευτική, η οποία στόχο έχει να περιορίσει τις ενστάσεις που μπορούν να προβληθούν από τον οφειλέτη, με βάση το δικονομικό και ιδίως το ουσιαστικό δίκαιο ... ».

υποστηρίζοντας ότι η διαδικασία προς έκδοση αυτής δεν συνιστά διαγνωστική διαδικασία, αφενός επειδή η έκδοσή της δεν περιβάλλεται με τις κλασσικές εγγυήσεις απονομής της δικαιοσύνης, (κλήτευση του οφειλέτη να συμμετάσχει στη δίκη και να εκθέσει τις απόψεις του, συζήτηση στο ακροατήριο, δημοσιότητα των συνεδριάσεων, αιτιολογία της απόφασης κ.λπ.) και αφετέρου επειδή δεν κατάγεται σε δίκη προς διάγνωση η απαίτηση του αιτούντος κατά του οφειλέτη του⁴. Κατά τη διαδικασία εκδόσεως της διαταγής πληρωμής, ο έλεγχος του κατ' ουσίαν βασίμου της απαιτήσεως του αιτούντος εξαντλείται στην κρίση, εάν τα προσκομιζόμενα από τον τελευταίο έγγραφα αποδεικνύουν πλήρως τη γέννηση της απαίτησης. Υπό την έννοια αυτή, κατά την προκείμενη γνώμη, με μόνη την υποβολή της αίτησης προς έκδοση διαταγής πληρωμής δεν επιδιώκεται η παροχή έννομης προστασίας υπό τη μορφή της έκδοσης δικαστικής απόφασης, παρά υπό τη μορφή αναγκαστικής εκτέλεσης⁵ δεν εισάγεται με άλλα λόγια προς ολοκληρωμένη διάγνωση η απαίτηση του αιτούντος, παρά ζητείται αποκλειστικά ως προς αυτήν η δημιουργία εκτελεστού τίτλου. Η διαταγή πληρωμής, με την οποία επιδικάζεται η απαίτηση κατόπιν συνοπτικής διαδικασίας, χωρίς κλήτευση ή ακρόαση του διαδίκου, δεν βεβαιώνει – κατά τρόπο που δεν επιδέχεται αντίρρηση – την ύπαρξη της απαίτησης, της οποίας την πληρωμή διατάζει, αφού στον καθ' ου οφειλέτη παρέχεται δικαίωμα άμεσης αμφισβήτησης της γένεσης και ύπαρξης της απαίτησης (και όχι μόνο της εκτελεστότητας της διαταγής πληρωμής) με τον ένδικο βοήθημα της ανακοπής κατ' αυτής (ΚΠολΔ 632, 633). Περαιτέρω, κατά η γνώμη αυτή, 3) η άποψη περί λειτουργικής, νομοθετικώς, ισοδυναμίας της διαταγής πληρωμής προς δικαστική απόφαση (βλ. λόγου χάρη τα άρθρα 633 § 2 και 29 ΕισΝΚΠολΔ) πρέπει να θεωρηθεί ορθή μόνον εάν τα αποτελέσματα που αυτή συνεπάγεται κριθούν σκόπιμα και εφ' όσον βεβαίως η εκάστοτε προκρινόμενη λύση ανταποκρίνεται στη θεωρητική αφετηρία.

Η προκείμενη πέμπτη γνώμη προκρίνει ως ορθή επί του ζητήματος αυτού την άποψη ότι η διαταγή πληρωμής : 1) είναι εκτελεστός τίτλος και όχι δικαστική απόφαση, 2) νομοθετικώς, καθίσταται «*ισοσθενής*» λειτουργικά με δικαστική

⁴ Πάντως, από άλλον Καθηγητή Πανεπιστημίου, (που δυστυχώς εκμέτρησε νέος το ζην), υποστηρίχθηκε ότι, εν όψει των άρθρων 623, 626 και 629 ΚΠολΔ, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί βάσιμα πως χωρεί δικαστική διάγνωση ως προς τη γέννηση της απαίτησης για την οποία εκδόθηκε διαταγή πληρωμής, επισημαίνοντας ότι και στα πλαίσια της αμφισβητούμενης δικαιοδοσίας, δεν είναι περισσότερα (από εκείνα της διαταγής πληρωμής) τα εχέγγυα ορθοκρισίας που παρέχει η απόφαση η οποία εκδόθηκε ερήμην του εναγομένου και δεν προσβλήθηκε με τακτικό ένδικο μέσον.

απόφαση και 3) η εξομοίωσή της προς το αποτέλεσμα της συνήθους διαγνωστικής δίκης δεν θα πρέπει να αμφισβητηθεί, τουλάχιστον όταν ασκούνται οι ανακοπές των άρθρων 632 και 633 § 1 ΚΠολΔ ή όταν περιβάλλεται με το μανδύα του δεδικασμένου (ΚΠολΔ 633 § 2 εδάφ. β'). Δηλαδή, κατά τη γνώμη αυτή, (που θεωρώ και ορθή, κυρίως διότι αντλεί επιχειρήματα από διατάξεις του Κώδικα), η διαμεσολάβηση ή όχι διαγνωστικού σταδίου (με την άσκηση ανακοπής κατά της διαταγής πληρωμής) θα πρέπει να αποτελεί τη λυδία λίθο για τη λειτουργική εξομοίωση της διαταγής πληρωμής με δικαστική απόφαση.

Η αποδοχή μίας από τις ανωτέρω θεωρητικές απόψεις ως προς τη νομική φύση της διαταγής πληρωμής έχει ουσιωδέστατες έννομες συνέπειες, διότι :

Εάν υιοθετηθεί η άποψη πως η διαταγή αυτή είναι δικαστική απόφαση, τότε τίθεται αυτομάτως το ζήτημα : στην περίπτωση αυτή, είναι άραγε σύνηθες η παροχή στον καθ' ου μόνον του ενδίκου βοηθήματος της ακυρωτικής ανακοπής (ΚΠολΔ 632, 633) και του ενδίκου μέσου της αναψηλαφήσεως (ΚΠολΔ 633 § 3 εδάφ. γ'), τη στιγμή κατά την οποία κάθε δικαστική απόφαση προσβάλλεται με όλα ανεξαιρέτως τα τακτικά και έκτακτα ένδικα μέσα ;

Εάν υιοθετηθεί η άποψη η διαταγή αυτή είναι μόνον εκτελεστός τίτλος, τότε πώς εξηγείται δογματικά το γεγονός ότι το δικαίω παρέχει κατά του τίτλου αυτού ένδικα βοηθήματα και μέσα, τα οποία προσήκουν αποκλειστικά σε δικαστική απόφαση ;

Εάν υιοθετηθεί η άποψη η διαταγή αυτή απλώς προσομοιάζει ως προς τα αποτελέσματά της με δικαστική απόφαση, τότε αυτομάτως τίθενται και πάλι τα ανωτέρω δύο ερωτήματα και

Εάν υιοθετηθεί η άποψη η διαταγή αυτή είναι διοικητική πράξη, τότε γιατί άραγε αποκλείεται θεωρητικώς η δυνατότητα στον καθ' ου να ασκήσει (εκτός από τα ανωτέρω ένδικα βοηθήματα ενώπιον των πολιτικών δικαστηρίων) και ακυρωτική προσφυγή ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων ;

4. Εισαγωγικές παρατηρήσεις στη διαδικασία εκδόσεως της διαταγής πληρωμής

Η διαδικασία εκδόσεως της διαταγής πληρωμής αποτελεί μία ενδιάμεση διαδικασία παροχής συνοπτικής έννομης προστασίας, η οποία διακρίνεται αφενός από την τακτική δίκη και αφετέρου από τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Δεν συνεπάγεται όμως αυτομάτως και την ταχεία ικανοποίηση της απαίτησεως του δανειστή, διότι ο οφειλέτης δικαιούται να ασκήσει κατ' αυτής, όχι μόνον τις ανακοπές εκ των άρθρων 632 και 633 ΚΠολΔ, καθώς και την ανακοπή εκ του άρθρου 933 ΚΠολΔ κατά των μέτρων αναγκαστικής εκτελέσεως που κινούνται εναντίον του με εκτελεστό τίτλο τη διαταγή πληρωμής, αλλά (κατά μία γνώμη) και την αρνητική αναγνωριστική αγωγή εκ του άρθρου 70 ΚΠολΔ, με την οποία θα ζητεί να αναγνωρισθεί δικαστικά και αυθεντικά, ότι δεν οφείλει το ποσό που επιδικάσθηκε εις βάρος του με τη διαταγή πληρωμής. Πάντως, η ανακοπή κατά της διαταγής αυτής θεωρείται ότι είναι το δικονομικό μέσο πραγμάτωσης του συνταγματικώς κατοχυρωμένου δικαιώματος δικαστικής ακρόασης και προστασίας του οφειλέτη (Σ. 20).

Η δράση του δανειστή, για να επιτύχει την έκδοση διαταγής πληρωμής, διατρέχει δύο στάδια : το πρώτο, στο οποίο η δράση του είναι μονομερής, δηλαδή δεν λαμβάνει μέρος και ο καθ' ου (οφειλέτης). Στο στάδιο αυτό δεν γίνεται δικαστική διάγνωση της ισχύος της αξίωσης του αιτούντος δανειστή' ο έλεγχος του δικαστηρίου για την έκδοση της διαταγής πληρωμής περιορίζεται στη διαπίστωση, εάν από τα προσκομιζόμενα και επικαλούμενα έγγραφα αποδεικνύεται (κατά τους περί αποδείξεως δι' εγγράφων κανόνες του ΚΠολΔ – άρθρα 432 επ. αυτού) η αξίωση το αιτούντος κατά του οφειλέτη, καθώς και εάν επιτρέπεται να εκδοθεί διαταγή πληρωμής είτε από τη φύση της απαίτησης (βλ. λόγου χάρη τη διχογνωμία περί του εάν επιτρέπεται η όχι να περιβληθεί με εκτελεστότητα η αξίωση από μισθώματα, τα οποία δεν είναι απαιτητά στον χρόνο της αιτήσεως προς έκδοση της διαταγής αυτής) είτε από άλλες διατάξεις (βλ. την ΚΠολΔ 623 § 2, περί των προϋποθέσεων για τη σύννομη έκδοση διαταγής πληρωμής, εάν ο καθ' ου είναι άγνωστης διαμονής). Το δεύτερο στάδιο, (εάν επακολουθήσει), δημιουργείται σε περίπτωση κατά την οποία ο καθ' ου ασκήσει ακυρωτική ανακοπή κατά της διαταγής πληρωμής. Με την ανακοπή αυτή του δίδεται η δυνατότητα να αμυνθεί κατά της διαταγής αυτής, προβάλλοντας λόγους ακυρότητάς της, είτε διότι δεν συντρέχει κάποια από τις προϋποθέσεις

επιτρεπτής εκδόσεώς της (λ.χ. από τα έγγραφα που προσκόμισε ο αιτών δεν αποδεικνύεται η απαίτηση) είτε διότι δεν γεννήθηκε η απαίτηση που επιδικάσθηκε (λ.χ. η σύμβαση από την οποία – κατά τον αιτούντα – προέκυψε η απαίτηση είναι άκυρη ή ακυρώσιμη) είτε διότι συνέτρεξαν λόγοι οι οποίοι προκάλεσαν κατά το νόμο απόσβεση της απαιτήσεως αυτής, (λ.χ. υπέκυψε σε παραγραφή). Κατά το στάδιο αυτό γίνεται δικαστική διάγνωση εάν υφίσταται ή όχι κατά το νόμο η απαίτηση του δανειστή.

Η διαδικασία για την έκδοση διαταγής πληρωμής δεν είναι υποχρεωτική για τον δανειστή, διότι αυτός έχει την ευχέρεια να επιλέξει είτε την υποβολή της αιτήσεως για έκδοση διαταγής πληρωμής είτε την άσκηση τακτικής αγωγής προς έκδοση καταψηφιστικής απόφασης κατά του οφειλέτη του. Πάντως, η αίτηση προς έκδοση διαταγής πληρωμής δεν εξομοιώνεται με την άσκηση της αγωγής. Η υποβολή της αίτησης αυτής έχει ένα μόνον αποτέλεσμα : το υπηρεσιακό καθήκον του δικαστή να αποφανθεί επ’ αυτής. Άλλες συνέπειες στο πεδίο του ουσιαστικού και του δικονομικού δικαίου δεν έχει. Ιδίως, (κατά μία άποψη), δεν προκαλεί εκκρεμοδικία.

Η συμφωνία των μερών, με την οποία αποκλείουν την προσφυγή στη διαδικασία των άρθρων 623 επ. ΚΠολΔ, θα πρέπει να θεωρηθεί έγκυρη’ όμως, οι προϋποθέσεις υπό τις οποίες θα εκδοθεί η διαταγή πληρωμής δεν μπορούν να διαφοροποιηθούν με συμφωνία των συμβαλλομένων, διότι η τήρηση αυτών ρυθμίζεται από κανόνες δημόσιας τάξης, άρα από κανόνες που κείνται εκτός της ιδιωτικής πρωτοβουλίας. Τούτο, επειδή η διαδικασία εκδόσεως της διαταγής πληρωμής χαρακτηρίζεται ρητώς ως «ειδική» (ΚΠολΔ 623) και επομένως, εφ’ όσον ο δανειστής επιλέξει τον τρόπο αυτόν για να ικανοποιήσει την απαίτησή του, απαιτείται στη συνέχεια να ακολουθήσει τις προς τούτο διατυπώσεις του νόμου.

Η εκτελεστότητα της διαταγής πληρωμής δημιουργείται αμέσως με την έκδοσή της, χωρίς άλλη προϋπόθεση’ η εκτελεστότητα όμως αυτή τελεί υπό την προϋπόθεση ότι επίσημο αντίγραφο της έχει επιδοθεί στον καθ’ εντός ανατρεπτικής προθεσμίας δύο μηνών από την έκδοσή της, διαφορετικά η εκτελεστότητα του τίτλου ανατρέπεται αναδρομικά (ΚΠολΔ 630^Α εδάφ. α’ και β, όπως ήδη ισχύουν, κατά το τέταρτο άρθρο του άρθρου 1 ν. 4033/2015).

II. ΕΠΙ ΜΕΡΟΥΣ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Θετικές και αρνητικές προϋποθέσεις για τη σύννομη έκδοση διαταγής πληρωμής

Στο άρθρο 623 ΚΠολΔικ, διαγράφονται οι θετικές προϋποθέσεις για τη σύννομη έκδοση διαταγής πληρωμής, δηλαδή οι προϋποθέσεις που απαιτείται να υπάρχουν στον χρόνο κατά τον οποίο ζητείται η έκδοσή της. Οι προϋποθέσεις αυτές είναι η ύπαρξη (δημοσίων ή ιδιωτικών) εγγράφων, στα οποία να βεβαιώνεται η γέννηση της απαίτησης και το ποσό αυτής. Εξάλλου, στο άρθρο 624 § 1 ΚΠολΔικ, διαγράφονται οι αρνητικές προϋποθέσεις, δηλαδή οι προϋποθέσεις που κωλύουν την έκδοση της διαταγής πληρωμής. Οι προϋποθέσεις αυτές είναι να μην τελεί η απαίτηση υπό αναβλητική αίρεση, αναβλητική προθεσμία, όρο ή αντιπαροχή. Οι προϋποθέσεις αυτές συνιστούν ενστάσεις, οι οποίες καταλύουν την απαίτηση που αφορά η διαταγή πληρωμής

Η ειδοποιός (και ουσιωδέστατη) διαφορά μεταξύ των ανωτέρω θετικών και αρνητικών προϋποθέσεων για το σύννομο της εκδόσεως διαταγής πληρωμής, είναι η ακόλουθη : Η συνδρομή των θετικών προϋποθέσεων πρέπει να προαποδεικνύεται (και μάλιστα εγγράφως), προκειμένου να εκδοθεί η αιτούμενη διαταγή πληρωμής. Αντιθέτως, η μη συνδρομή των αρνητικών προϋποθέσεων δεν απαιτείται να (προ)αποδεικνύεται την διαδικασία έκδοσης της διαταγής πληρωμής και γι' αυτό δεν αποτελεί αντικείμενο έρευνας του δικαστή, ο οποίος καλείται να εκδώσει διαταγή πληρωμής. Διότι αυτός, κατά την ανωτέρω διάταξη του άρθρου 623 ΚΠολΔικ το μόνο που έχει υποχρέωση να ερευνήσει, προκειμένου να εκδώσει ή να μην εκδώσει την αιτούμενη διαταγή, είναι το εάν αποδεικνύεται ή όχι εγγράφως αφενός η γέννηση της απαίτησης κι αφετέρου το ποσό αυτής. Η δε συνδρομή των αρνητικών προϋποθέσεων, (δηλαδή των ενστάσεων που καταλύουν το δικαίωμα του αιτούντος να ζητεί την απαίτηση – στις οποίες περιλαμβάνεται, εάν η απαίτηση προκύπτει από αμφοτεροβαρή σύμβαση και η ένσταση της μη εκπλήρωσης της αντιπαροχής από μέρους του υπέρ ου η διαταγή πληρωμής⁵), προβάλλεται από τον καθ' ου η διαταγή αυτή, με την ανακοπή του κατ' αυτής εκ του άρθρου 632 § 1 ΚΠολΔικ, οπότε και καθίσταται – τότε και μόνον – αντικείμενο της δικαστικής έρευνας, κατά τη διεξαγωγή της οικείας δίκης. Κατά δε την δίκη επί της ανακοπής αυτής, ο αιτών δύναται να αποδείξει την (αμφισβητούμενη) από τον ανακόπτοντα εκπλήρωση της αντιπαροχής του, με κάθε νόμιμο αποδεικτικό μέσο και με μάρτυρες (ΚΠολΔικ 270),

⁵ Δηλαδή η ένσταση του μη εκπληρωθέντος συναλλάγματος (ΑΚ 374).

άρα και με φωτογραφίες οι οποίες έχουν ενσωματωθεί σε έντυπο, δεδομένου του ότι και αυτές θεωρούνται κατά το νόμο έγγραφα (ΚΠολΔικ 444 αριθ. 3).

Επομένως : Ακόμα και στην περίπτωση κατά την οποία η απαίτηση που περιέχεται στην διαταγή πληρωμής εξαρτάται από αντιπαροχή από μέρους του δικαιούχου της απαιτήσεως, κατ' ουδέν εμποδίζεται κατά νόμο η έκδοση της διαταγής πληρωμής, αφού το γεγονός αυτό δεν αφορά την απαιτούμενη κατά το άρθρο 624 § 1 ΚΠολΔικ, βεβαιότητα της αξίωσης. Γιαυτό και, στην εν λόγω περίπτωση, δεν αναιρείται η δυνατότητα να εκδοθεί εγκύτως η διαταγή πληρωμής. Απλώς τότε, (όπως ήδη λέχθηκε), στοιχειοθετείται κατά νόμο η οικεία δικαιοκωλυτική ένσταση, βάσει της οποίας δίδεται στον καθ' ου η διαταγή πληρωμής η δυνατότητα να προτείνει την ένσταση αυτή, ως λόγο της ακυρωτικής ανακοπής του, εκ του άρθρου 632 § 1 ΚΠολΔικ.

Κατ' ακολουθίαν τούτων, σε περίπτωση κατά την οποία η απαίτηση για την οποία ο αιτών ζητεί την έκδοση της διαταγής πληρωμής προέρχεται από αμφοτεροβαρή σύμβαση, εγκύτως ζητείται η έκδοση διαταγής πληρωμής, ακόμα και εάν από τα έγγραφα που υποβάλλονται στο αρμόδιο δικαστήριο για την έκδοση της διαταγής αυτής δεν αποδεικνύεται και εκπλήρωση της οφειλόμενης στον καθ' ου η αίτηση αντιπαροχής από μέρους του αιτούντος.